

Parlament de l'antic alumne Nacho Sequira,

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2012**

Barcelona, 15 de desembre del 2012

Benvolguts estudiants i familiars,

En primer lloc vull felicitar-vos a tots i a totes per la graduació d'avui. Tot i que jo fa ja uns quinze anys que vaig viure aquest dia, en tinc molt bon record.

Dit això, us haig de reconèixer que quan em van trucar des de la Pompeu per proposar-me que fes aquest parlament, sincerament vaig pensar que havien tingut problemes amb la base de dades i que s'havien confós. Segurament, algun virus informàtic especialment agressiu havia esborrat les fotos i no tenien la meua amb cabells afro que feia que molts dels professors d'Econòmiques em preguntessin si era un estudiant d'Humanitats fent un crèdit de lliure elecció... Segurament també s'havien confós perquè em parlaven del meu èxit professional i jo no sóc cap directiu d'una multinacional, sóc el director d'una petita ONG que treballa per aconseguir formar i inserir en el mercat laboral joves amb fracàs escolar i risc d'exclusió social. La veritat, no em quadrava massa amb el perfil de triomfador que se'ns va transmetre durant els anys que vaig estar estudiant a la UPF.

La meua sorpresa i alegria van ser quan em van dir que tenien molt clar qui era, que el que volien era precisament mostrar perfils diferents, més lligats a l'emprenedoria social i a la responsabilitat social corporativa. Van afegir també que la nostra ONG havia rebut premis importants que també es podien considerar objectivament com un èxit professional.

Així que aquí em teniu, fent aquest speech segurament en l'any més difícil per fer un parlament d'aquest tipus. Com diria aquell: avui "no toca" parlar-vos d'un món empresarial que us espera amb els braços oberts; amb un 52% d'atur juvenil i una crisi que sembla no acabar mai; no és aquesta la realitat. Tampoc no comparteixo del tot l'opinió que reflectia una pancarta d'una de les innombrables manifestacions actuals que deia que en els propers anys només hi haurà dos tipus de ciutadans: "callejeros" y "españoles en el Mundo".

La situació és certament difícil; però amb l'esperança que us pugui servir d'ajut, m'agradaria transmetre-us un parell d'idees.

La primera és que dediqueu temps a pensar quina és realment la vostra vocació, allò que realment us mou per dintre. En el meu cas, quan vaig estudiar reconec que les ciències econòmiques no em van motivar mai del tot; en canvi, vaig començar al mateix temps a fer voluntariat amb joves i infants en risc d'exclusió, i em va apassionar. Quan finalment vaig acabar la carrera vaig decidir començar a treballar d'educador. A casa meua es van pensar que m'havia tornat boig; els companys de promoció que m'anava trobant es compadien dient-me "ho sento, suposo que no vas trobar res més". Ningú no entenia que va ser la meua primera opció i que he gaudit de cadascun dels dies que hi he treballat. Segur que no sóc dels alumnes de la meua promoció que ha guanyat més diners, però m'atreviria a dir que sóc dels que ha pogut conèixer gent més interessant i diversa.

La nostra ONG és en aquests moments un referent en el món de l'RSC, la qual cosa m'ha permès conèixer els màxims directius de les principals empreses del país, destacats emprenedors socials, mitjans de comunicació... He pogut viure situacions prou curioses com fer un parlament davant els principals líders catalans a la gala "El català de l'any" o tenir una audiència real quan ens van concedir el premi Príncep de Girona. Si una cosa valoro del meu treball és que cada matí tinc un greu dilema a l'hora de decidir quina roba posar-me, perquè aquell dia, potser al matí, estic amb joves amb xandalls, gorres i tatuatges, i a la tarda amb directius encorbatats i engominats. Crec que molts dels problemes actuals s'haguessin evitat si a les ciutats no visquéssim en cercles estancs, tan desconnectats els uns dels altres...

I deixo per al final una part de la gent interessant que he conegut, perquè lliga amb la segona idea que us volia transmetre. Durant aquests 21 anys de treball amb joves en risc d'exclusió he estat amb ells als carrers, a les escoles, a les presons, als enterraments d'alguns...; però també he pogut celebrar amb ells les seves primeres feines, veure com naixien els seus fills, als quals podien oferir allò que ells mai no van tenir... .

Puc dir amb orgull que n'hi ha uns quants que són col·laboradors de la Fundació, alguns amb les seves pròpies empreses. I d'ells he après moltíssim i alguns d'aquests aprenentatges crec que són molt aplicables al dia d'avui: no tenir por de caure i estar disposat sempre a aixecar-te, lluitar per cada oportunitat que se't pugui presentar, sortir de la zona de confort si realment vols lluitar pels teus somnis, sobreviure en les condicions més dures, amb una incertesa total sobre el futur més immediat: desnonaments, joves que han vingut sols en pastera, joves que han patit abusos o maltractaments... Tal com hem sentit en més d'una ocasió: "En las calles se aprende, sobre todo, a querer salir de ellas".

Cada dia tinc davant joves sense graduat de secundària que ho tenen gairebé impossible per entrar al mercat laboral, però no es rendeixen. Moltes vegades, quan m'enfronto a reptes que em provoquen cert vertígen, m'ajuda pensar en la valentia que tenen aquests joves i que m'han anat encomanant.

Avui m'agradaria contagiar-vos d'aquesta actitud de lluita, d'emprenedoria, perquè amb la vostra formació i una mica de la seva actitud, tot i les dificultats, us ben asseguro que teniu un bon futur per endavant.

Per últim, vull compartir amb vosaltres una d'aquelles frases que s'han posat de moda amb la crisi i que a mi personalment em volta pel cap constantment. És d'Einstein i ve a dir que "no es poden resoldre els problemes des del mateix nivell de consciència en el qual van ser creats". M'agradaria acabar la intervenció amb aquesta idea: tot i que el moment és certament complicat i de gran incertesa, també resulta –o hauria de resultar– força estimulant.

Quan jo vaig acabar la carrera, allò que la majoria de companys calculaven era a quina empresa podien guanyar el màxim sou en el menor temps possible. Aquest tipus de mentalitat ens ha portat a un carreró sense sortida.

I em temo que els problemes als quals ens enfrontem, malauradament, no els resoldran ni el Sr. Rajoy ni molts dels líders europeus o mundials que tenim actualment. Són ells i elles els que els han creat i per resoldre'ls segurament es necessita un nivell de consciència diferent, una manera d'entendre el món totalment diferent. De ben segur necessitem d'una nova generació amb noves idees, noves actituds, noves formes de comunicar-se i col·laborar, nous lideratges...

No sé si encara s'ensenya allò de la mà invisible d'Adam Smith que havia d'autoregular miraculosament el lliure mercat. Espero que estiguen d'acord amb mi que necessitem una segona mà, més responsable, més ètica, menys corrupta, menys egoista, més creativa, més emprenedora.

De fet, en aquests moments necessitem moltes d'aquestes mans; són les vostres mans. Però deixem-nos de discursos i posem-nos en marxa, poseu-vos en marxa...

Molta sort, companys!.

